

Medlemmer til §§ 6, 11 og 13, da kan jeg i det Væsentlige henvise til, hvad jeg tidligere har udtalt, hvilket jeg ikke finder rokket ved de Ytringer, der falder fra det ærede Medlem for Tilsted. Amts 2den Valgkreds (Klein). Det ærede Medlem sagde, at han kunde forstaae, at man, naar man var hildet i gammel-dags Anstuelser, kunde nægte at give Communalbestyrrelserne Raadighed over deres egne Sager, men at han ikke kunde forstaae, at man naar man i det Hele taget gik ind paa Communallovens Bestemmelser og overlod Kjøbstæderne Bestyrelsen af deres øvrige Sager, ikke vilde overlade dem Raadighed over deres Besjager. Jeg skal tillade mig at bemærke, at der slet ikke her er Spørgsmaal om, hvorvidt man vil overlade Kjøbstæderne Bestyrelsen af deres egne Sager eller ikke, forsaavidt man ved Kjøbstæderne forstaaer Kjøbstædernes Værdier. Men Spørgsmaalet er alene om Maaden at organisere Statens Tilshyn paa. Differencen dreier sig alene om, hvorvidt man skal lade Statens Tilshyn føre af Indenrigsministeren gennem Borgmesteren eller af Amtmanden, og jeg seer ikke, at man, ved enten at træffe den ene eller den anden Ordning, viser sig mere eller mindre stemt for at give Kjøbstæderne Selvstyrelse, og naar man siger, hvorfor man vil kunne betro Borgmesteren i de andre Sager at føre Tilshynet, men ikke med Hensyn til Veiene, saa er det vistnok saa, at man vel maatte kunne betro Borgmesteren ogsaa dette, men, vel at mærke, den Autoritet, som herefter skal have Afgjørelsen, naar han træder op mod eller overfor Communalbestyrelsen, maa i dette Punkt være en local Autoritet, fordi der vil kræves et localt Eftershyn, som Indenrigsministeren vilde være ude af Stand til at foretage. Hvad angaaer Forslaget under Nr. 11 a, da maa jeg ligesom den høitærede Minister opfordre til at stemme imod det, ligesom jeg ogsaa synes, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne selv syntes at være tilbøjelig dertil. Det forekommer mig, at det navnlig af den Grund vilde være misligt at vedtage Forslaget, at det saa vilde vække den Forestilling, at § 5 i det Hele kun handlede om Broer paa Landeveiene, hvorved man da ganske vilde savne en Bestemmelse med Hensyn til

Broer imellem Sogne, og det vilde forekomme mig saameget mere misligt, som det netop er paa Sogneveiene, at Broerne hidtil ikke ganske følge de samme Regler som selve Veiene. — Den ærede Minister rettede det Spørgsmaal til Udvalget, om man antog, at der ved de Forslag, der gaae ud paa at forandre „Sogn“ til „Sogneforstanderskabskreds“ eller „Commune“ paa alle Punkter, var frembragt en saadan Forvandling af Veianliggenderne, at de gik over til at være Sogneforstanderskabsanliggender istedetfor Sogneanliggender. Dertil skal jeg svare, at dette har været Udvalgets Mening; man har troet det, og den ærede Minister har jo heller ikke paapeget noget Punkt, hvori det ikke skulde forholde sig saaledes. Thi naar han henviste til, hvad der staaer i § 8, det fjerde Stykke, om de „hidtil gjældende Regler“, saa troer jeg ikke, at det kan misforstaaes. Naar der kommer til at staae: „Vælges Naturalarbejde, bliver det at udføre af Hartkornsbrugerne i Sogneforstanderskabskredsen efter de hidtil gjældende Regler“, saa vil det forstaae sig, at man maa tillemppe de hidtil gjældende Regler efter den nye communale Enhed; men, som jeg allerede forrige Gang sagde, er det Noget, som Udvalget ganske henstiller til Thingets Medlemmer, hvorvidt de efter deres Tro paa Landcommunallovens Emanation vilde stemme for Forslagene. — Der staaer kun endnu tilbage at sige et Par Ord i Anledning af Forslagene om Leddene, og jeg kan i saa Henseende ingenlunde finde den ærede Indenrigsministers Indvendinger saa klare og begrundede, som han aabenbart forudsatte, at de vare. Naar den ærede Minister sagde: Naar man fra 1793 og indtil nu har kunnet nydes uden Regler med Hensyn til Forholdet mellem Eier og Bruger, og man med Hensyn til Jernbanerne har kunnet nydes med Reglerne i Loven af 1845, hvorfor skulde man da nu behøve en Regel? Da skal jeg bemærke, at, forsaavidt Jernbanerne angaaer, da haves der jo netop udtrykkelige Regler, og dernæst, at i Virkeligheden kan dette Forhold med Leddene ingenlunde afgjøres paa den samme Maade som almindelige Expropriationer. Ved Expropriation er der jo nærmest Tale om, at Vedkommende mister et Stykke Jord, og det er da